

„Ja minna wanna mullatiil iggatsen ennast siina, agga ei surm tulles mind wanna alli siit torris-tama.“ Nenda öhkas wanna all taat, se karjane.

„Tee kotti suu lahti, lasse mind wälja, ja poe isji mo assemelle sisse, siis saad sa kirratsemisest päästetud, ja lähhed jonegea taewa riiki.“

„Mitimma lubbamast!“ wastas karjane ja teggi kotti suu lahti. Klaus wennis kottist wälja, aitas wanna taati sisse puggeda, ja siddus kotti hõlega finni.

„Kanna ja hoolt mo tarja eest!“ manitses weel wanna pappa Klaus, kes karjaga omma teed läks.

Ürisesse aia pärrast tuli suur Klaus kirritust wälja, wõttis omma koormat selga, ja saggas jõe pole. Ta panni küll tähhele, et kott kergemaks läinud, agga ta mõtles: „Ja, et ma olle ennast kirritus toetand, ma laulsin seal koggudussega au-kiituse laulo, ja pallusin mõnne palwe, sest ep se tulles, et ma omma koorma pool kergem leian.“ Jõggi olli niüüd peq läes: Klaus läks silla peate, paiskas sealt kotti wanna karjatssega wette, ja ütles: „Pikka niüüd weel!“ Ta mõtles et piisfite Klaus niüüd ärra upputud.

Niüüd läks ta loio, rahhul et ta wiikka wennaast lahti saanud; agga esimesse riit tee peal tuli piisfite Klaus karjaga temma wasto.

„Mis wirastus se on? Kust ja seia tulles? ma upputasin siin jo ärra!“ koggeldas suur Klaus.

„Jah! ja wistafid mind nattulesse aia eest jõe!“ wastas piisfite Klaus.

„Kust ja need kaunid weised said?“ pärris suur Klaus.

„Need on merri weised!“ ütles piisfite Klaus.

„Ma tahhan sulle ärra selletada, kuidas ma luggu olli, ja tännan siin, et sa mind ärra upputasid; sest niüüd ollen ma tõeste rikkas.“ — Mull ollid ihhu karwad püsti, kui ma alles kottis ollin, ja tuul hulguis ümmer kõrwu, kui sa mind silla pealt jõe wistafid, külna wee sisse. Ma wauhin kõhhe põhja, agga ma ei sanud mitte hädda; sest põhjas wee sees kaswab illus murru rohhi. Sinna rohhu peale ma kukkusin, ja kott sai warsti lahti tehtud, ja üks nibbu tüttarlaps, lummiwalges riides, rohhe-linne frans märja juuste ümmer, wõttis mind lüe kõrwu, ja ütles: „Terre tullemast! piisfite Klaus-ittenne; waata, ma ollen sulle linki murretsend: wõtta esmalt need weised; penniform maad eemal tee peal leiad sa terve tarja, mis ma sulle tahhan lintida!“ Niüüd ma näggin, et jõggi merriinni-meste maatee olli. Seal all põhjas nemmad rut-tasid, jalgse ja sõites, merrest ma pole, ni lau-gelle, kunni jõggi ullatab. Seal olli ärraarwa-matta illu; rosid ja lilled õitjesid näggujas ehtes, werste rohhi aljendas ümmertaudo; kallad, mis wee sees ujusid, wätkusid kui õbbe noolid minnuist möda, otse kui siin linnutesed taewa all. Oh,